

הקרקס אינו רק של ממשלת נתניהו

ממשלת נתניהו עומדת על כרעי תרנגולת. יש לה 61 חברי כנסת לעומת 59 חברי כנסת באופוזיציה. ממשלה זו זכתה לקיתונות בוז, להם היא ראויה, וכונתה בצדק – קרקס. אולם מצבה העגום של ממשלת נתניהו משקף לא רק את התנהלותם המבישה של ראש הממשלה ורעייתו, כולל אל חבריהם הנאמנים ביותר, אלא גם את המשבר של המדינה הציונית בכללותה. באירופה וארצות הברית המשבר הוא פרי שקיעת אופן הייצור הקפיטליסטי, שאינו מסוגל להתגבר על "חוק נפילת שער הרווח" וחוסר יכולתן לצאת מהמשבר שהחל ב-2008. לעומתן, המשבר של מדינת ישראל נובע בעיקר מסיבות פוליטיות.

לכך שלוש סיבות עיקריות: האחת, הכישלון של ישראל לחסל את החמאס. השנייה, התחזקותה של איראן. והשלישית, התערעורת היחסים בין ישראל לארה"ב על רקע קיפאון השיחות עם הרשות הפלסטינית, התורם לחוסר היציבות באזור. לאף אחת מהמפלגות הציוניות אין פתרון לשאלות אלו ולכן המשבר של המדינה הציונית רק יחריף. יש התולים תקוותם במחנה הציוני ובמר"צ, אולם ההבדל בין מפלגות אלו לבין הליכוד הוא עניין של סגנון ולא מהות. יש המקווים כי האופוזיציה תתלכד ותפיל את ממשלת נתניהו, אולם הסיכוי של ליברמן, מר"צ, המחנה הציוני והרשימה המשותפת להתאחד בנושאים מהותיים הוא אפסי. גם אם יקרה הלא צפוי והן תצלחנה להפיל את נתניהו בנושאים כמו התקציב, המחנה הציוני בשלטון לא יכול להוציא את מדינת ישראל מהמשבר המעמיק שלה.

ישראל הוקמה כמעוז אימפריאליסטי

בניגוד לאגדות כי ישראל הוקמה כתוצאה מהכרת עמי העולם בצורך במדינה יהודית לאור השמדת שישה מיליון יהודים במלחמת העולם השנייה, ישראל הוקמה כבסיס קדמי של האימפריאליזם – "נכס אסטרטגי" כפי שמנהיגי ישראל כינו אותה לא אחת. מי יכול להאמין, מלבד שוטים הבולעים אגדות, כי מדינות שסגרו את שעריהן בפני היהודים במלחמת העולם שנייה הונעו מרגשי חרטה ולכן תמכו בהקמת ישראל. אפילו התנועה הציונית, המפיצה אגדות בדבר היותה גורם מייצג לכל היהודים בעולם, לא התעניינה בגורלם של פליטי אירופה היהודים, אלא התעניינה יותר בהגדלת מצבת כוח האדם הזול שעמד לרשותה לצורך בניית המפעל הקולוניאליסטי שלה.

שאלה מעניינת בפני עצמה היא מה דחף את סטלין לתמוך בהקמת מדינת ישראל? שהרי ידוע כי אלמלא התמיכה הצבאית, הפוליטית והצבאית של הסטליניסטים בכוחות הישוב הציוני ספק רב אם מדינת ישראל הייתה מנצחת במלחמת 48. בניגוד לטענת הסטליניסטים וממשיכי דרכם כי סטלין האמין שמדינת ישראל תהווה מעוז כנגד האימפריאליזם הבריטי, הרי שיש לראות את תמיכת הקרמלין בישראל כחלק מהמדיניות של הסטליניסטים, בצרפת, איטליה, יוון ומזרח אירופה מאז סיום מלחמת העולם השנייה ועד 1949.

בצרפת ואיטליה בהן המפלגות הקומוניסטיות היו מפלגות שהיו יכולות לקחת את השלטון בנקל לאחר המלחמה משום שהן הובילו את המאבק החמוש בנאצים ובפשיסטים האיטלקים (וזאת רק לאחר שגרמניה פלשה לברית המועצות), הרי שסטלין ציווה עליהן להעביר את השלטון לבורגנות; ביוון סטלין גזל את אפשרות הניצחון של המפלגה הקומוניסטית במלחמת האזרחים; במזרח אירופה עד 1949 סטלין ביקש לשמר את המדינות הבורגניות.

"הצבא האדום" שינה את אופיין רק ב-1949 כתוצאה מלחצים חיצוניים מצד המערב, מעמד הפועלים וההמונים. אילו ישראל הייתה מוקמת שנה לאחר מכן ספק רב אם סטלין היה תומך בהקמתה. מדינת ישראל הוכיחה למערב כי היא מעוז אימפריאליסטי כבר ב-1956 ("מבצע קדש") ומתחת למחאות ולגינויים סמליים, היא זכתה לאהדה גדולה של המדינות האימפריאליסטיות במלחמת 67 ולאחריה. ישראל נחשבה למעוז בלתי מעורער של האימפריאליזם עד לסיום מלחמת לבנון הראשונה. אולם מנוסתה באישון הלילה מלבנון בשנת

2000 היא פרשת הדרכים בירידת כוחה באזור. מאז ישראל נכשלה בכל מלחמותיה, בין אם כנגד החזבאללה במלחמת לבנון השנייה ואם כנגד חמאס בעזה.

כישלון ישראל בלבנון

מלחמת לבנון השנייה ביולי 2006 הייתה המשכה של הראשונה. מלחמה שבמרוצתה ישראל עמדה מאחורי הטבח שעשו הפלנגיסטים במחנות הפליטים סברה ושתילה, וחשפה לעיני רבים את אופייה הברברי של הציונות. לא מקרה הוא שאריק שרון שר הטבחים האחראי לטבח בקיביה ב-1953 היה זה שעמד בראש מלחמה זו.

אין ספק שבמלחמת לבנון השנייה חיזבאללה לא היה מסוגל לנצח את הצבא הישראלי, אחד מהצבאות החזקים בעולם. אולם עצם העובדה שישראל לא הייתה מסוגלת לנצח צבא גרילה של כ-6000 לוחמים ולאחר 34 ימי לחימה הביא לארגון חיזבאללה מחוזק וכיום הוא חזק יותר מאשר לפני מלחמת 2006. כישלונה של ישראל במלחמת לבנון השנייה הייתה אחת הסיבות לפרוץ האביב הערבי, שכן ההמונים הערבים למדו שישראל אינה חזקה כפי שחשבו לאחר 67. כישלונה של ישראל במלחמה גם הותירה רושם על שליטי מדינות המערב שהחלו לפקפק בכוחה של ישראל.

כישלון ישראל בעזה

ב-2005 ישראל נאלצה לעזוב את רצועת עזה. לא ניתן היה להטיל מצור על עזה בזמן שמתנחלים יהודים יושבים בה. מאז ההחלטה של ישראל לעזוב את עזה, היו מספר מבצעים שחיסלו אזרחים רבים אך לא החלישו את חמאס. המבצע הראשון היה "מבצע גשם ראשון" שבועיים לאחר שישראל עזבה את עזה. הוא החל לאחר שבתהלוכת הניצחון של חמאס, רקטת קסאם שהוצגה על רכב התפוצצה וזו גרמה לפיצוצים משניים של עוד תחמושת שהייתה על רכבים סמוכים שהשתתפו בתהלוכה. כתוצאה מהפיצוץ האדיר נהרגו 20 פלסטינים בהם מספר ילדים ועשרות רבות נפצעו. בחמאס האשימו את ישראל בפיצוץ ואף טענו שבזמן התהלוכה פעילי הארגון הבחינו בכלי טיס שהיה באוויר. לטענתם, אותו כלי טיס שיגר טיל לעבר השיירה. עדי ראייה אחרים טענו שמאותו כלי טיס הפעילו מטען שהצמיד השב"כ לאחד מהרכבים. בתגובה נורו רקטות על שדרות ונפצעו שבעה מתושבי העיר. מספר ההרוגים הפלסטינים במבצע זה לא ברור, אך ידוע שישראל פגעה בבית האנון, שכונת זייתון וחאן יוניס. ישראל גם השתמשה בלוחמה פסיכולוגית של בומים על קוליים בתקוות שזו ימריד את תושבי עזה כנגד חמאס.

ביוני 2006 ישראל פתחה במבצע בשם "גשמי קיץ". חיל האוויר הישראלי הפציץ את תחנת הכוח של רצועת עזה, ומספר גשרים כדי לעכב לכאורה את מילוט החייל החטוף גלעד שליט. אולם ישראל בכל מלחמה שלה מנסה לחסל את התשתית הכלכלית והחברתית של הצד נגדו היא לוחמת, כחלק מהמדיניות שלה לשמר את עליונותה הכלכלית. ראינו זאת היטב במלחמת לבנון השנייה. לכן הניסיון "לעכב את המילוט" היה תרוץ בלבד.

למען האמת יש לומר כי רצח המוני של אזרחים אינו נחלתה של ישראל בלבד, זאת המדיניות של האימפריאליזם כפי שראינו במלחמת העולם השנייה כאשר ארצות הברית ובריטניה הפציצו ערים בגרמניה וכשגרמניה הפציצה ערים באנגליה. ההרס שהאימפריאליזם מעולל לאזור מאז מלחמות המפרץ, אינו יכול להיחשב אלא לצורה של ברבריות המגובה בהתבטאויות בדבר השבת האויב לתקופת האבן.

בפעם הראשונה מאז מה שמכונה "ההתנתקות של ישראל מעזה", כוחות שריון, חי"ר והנדסה בחיפוי סוללות ארטילריה נכנסו לרצועת עזה. ישראל הפציצה בין השאר את בניין משרד הפנים הפלסטיני בעזה. לפי פרסומים רשמיים של ישראל בצד הפלסטיני, נהרגו 394 בני אדם, מהם 270 לוחמים בנוסף, נפצעו כ-1,000 פלסטינים. את גלעד שליט ישראל לא הצליחה להוציא מידי חמאס, שמעמדו לאחר ההפצצות התחזק ובמיוחד לאחר חילופי שבויים.

ב-2008 שוב תקפה ישראל. ב-27 לפברואר מטוס של חיל האוויר הישראלי תקף רכב מסחרי בו היו חמישה לוחמים מתנועת החמאס שחזרו לטענתה מאימונים בבסיס של משמרות המהפכה באיראן. בתגובה לחיסול החמישה, שיגר החמאס כחמישים רקטות לעבר שדרות ואף לאשקלון. מהירי הזה, נהרג אדם אחד במכללת ספיר, נפצעו עוד כמה ונגרמו הפסקות חשמל נרחבות. חיל האוויר של ישראל, במה שכונה "מבצע חורף חם", תקף מטרות ובהן אזרחיות ברצועת עזה וכעבור מספר ימים נכנסו גם כוחות קרקעיים גדולים.

אולם, לוחמי החמאס שיגרו רקטות לעבר ערי הדרום כולל שדרות, אשקלון ואשדוד, עשרה חיילים נהרגו בפעולה ו-35 אזרחים ישראלים נפצעו. הפלסטינים איבדו לדיוחי ישראל כ-200 בני אדם מהם, 115 לוחמים והשאר אזרחים וכן לפחות 350 פצועים. למרות הפגיעות בעזה, ישראל לא הצליחה לערער את כוחו של החמאס, והחמאס הוכיח כי פלישה קרקעית לעזה תעלה לישראל במחיר יקר.

בדצמבר 2008 שוב תקפה ישראל במה שכונה מבצע "עופרת יצוקה". ישראל תקפה את מגרש המסדרים של המשטרה הפלסטינית בזמן שנערך שם טקס סיום קורס קצינים. בהתקפה ההיא נהרגו 89 שוטרים, רובם אנשי חמאס כאשר במכת האש הראשונה כולה נהרגו לטענת ישראל כ-150 אנשי חמאס. לאחר מכן נכנסו כוחות גדולים של חי"ר, שריון והנדסה שהרסו למעלה מ-500 בתים. ישראל הרגה, לפי דיווחים שלה, 1,160 בהם גם 250 אזרחים, כולל ילדים. מספר הפצועים היה אלפים רבים. ישראל ספגה במבצע 13 הרוגים מהם 3 אזרחים ולמעלה מ-800 פצועים, כ-550 מהם אזרחים. בפעם הראשונה חמאס ירה לערים קריית גת, באר שבע, אשדוד ויבנה.

הדבר הוכיח כי כוחו הצבאי של החמאס עלה והתקווה של ישראל להפיל את החמאס שוב הוכחה כחלום שווא.

ב-14 בנובמבר 2012 שוב תקפה ישראל במה שכונה מבצע "עמוד ענן". חיל האוויר הישראלי חיסל מהאוויר את מי שהוגדר על ידה כרמטכ"ל חמאס, אחמד ג'עברי. עשרה פלסטינים אזרחים נהרגו. למרות פעולות חיל האוויר, חיל הים, חיל השריון וחיל התותחנים שירו אלפי פצצות, לוחמי החמאס הצליחו לשגר עשרות ואף מאות רקטות בכל יום. אולם מספר הנפגעים בישראל, הודות למערכת כיפת ברזל היה נמוך. נהרגו שבעה ישראלים, שניים מתוכם חיילים, ועוד 240 נפצעו כולל נפגעי חרדה. בצד הפלסטיני היו 210 הרוגים, מתוכם, 58 אזרחים ונפצעו כ-450 פלסטינים. במהלך המבצע נורו לעבר ישראל 1,506 רקטות, מהן נפלו בערים 58 רקטות ו-431 יורטו, השאר נפלו בשטחים פתוחים. רק ביממה הראשונה למבצע שוגרו 250 רקטות אל עבר ישראל, 71 מהן יורטו. צה"ל גייס כוחות גדולים של מילואים, אולם בסופו של דבר אלה לא נכנסו לרצועה, משום חששה של הממשלה לאובדן חיי חיילים. במלחמה זו התייצב המחנה הציוני הכולל את מפלגת העבודה לימין ממשלת נתניהו. אין זה כמובן מפתיע, מפלגת העבודה בשלטון אחראית למלחמות רבות, ובמלחמת לבנון השנייה היא הייתה שותפה לממשלה.

מר"צ חז"ש והמפלגות הערביות ביקרו את המלחמה של ישראל. אולם מה הייתה ביקורת זו? ביקורת שאינה יורדת לשורשים של הדיכוי של העם הפלסטיני, קוראת לתכנון טוב יותר של מלחמות ישראל ומחפשת תחליף בצורת שיתוף פעולה עם הרשות הפלסטינית כנגד העם הפלסטיני. יו"ר מרצ, זהבה גלאון, אמרה כי "הפסקת האש מגיעה מאוחר מדי ותנאיה מוכיחים, סופית, שמבצע 'צוק איתן' הוא כישלון אסטרטגי של נתניהו, שיצא למלחמה ללא יעדים וסיים כשהוא נותן הישג עצום לחמאס על גבם של תושבי הדרום. כעת מתברר שהסבל של תושבי הדרום בשבועות האחרונים, כמו כל המרורים שהמבצע המיותר הזה האכיל את תושבי ישראל, נכפו עלינו בידי ממשלה חסרת אחריות, ללא שום מחשבה מדינית ותכנון לטווח ארוך וללא שום תוצאות. הכישלון המהדהד של נתניהו בהבנת חומרת מצבם של תושבי עוטף עזה שקול, אך ורק, לכישלון המתמשך שלו במניעת סבבי האלימות ברצועה והמלחמה הזאת בפרט ניתן היה להגיע לאותן הסכמות כבר לפני חודשים מול המתונים ברשות, לא תחת אש מול החמאס ובלי יציאה

למלחמה מיותרת, שעליה אנחנו משלמים מחיר כבד מאוד בחיי אדם, בפגיעות בגוף ובנפש, ובקרוב גם מחיר כלכלי כבד מנשוא [i]."

במהלך המבצע נערכה הפגנה בה השתתפו מספר מפלגות וארגונים שונים, חד"ש, מרצ, דע"ם וארגונים אזרחיים נוספים. המארגנים קראו להפסקת אש על מנת לקדם הסכם מדיני שהוא לתפיסתם הפתרון היחידי למצב בעזה. הארגונים מחו גם על "ההסטה והגזענות שהביאו לאלימות נגד האוכלוסייה הערבית בישראל ואנשי שמאל" בשבועות האחרונים האירוע התקיים תחת הכותרת "לא עוד הרוגים", והמפגינים הדליקו נרות נשמה בכיכר לזכר 43 ההרוגים הישראלים מאז תחילת המבצע וגם לזכר ההרוגים הפלסטינים. הם נשאו בידיהם שלטים שעליהם נכתב: "להפסיק את המלחמה" ו-"ערבים ויהודים מסרבים להיות אויבים. [ii]" זהו קו פציפיסטי בורגני המשווה בין ישראל לבין העם הכבוש. חבל אומנם על כל הרוג בין הוא פלסטיני או ישראלי אך השמת המדכא עם המדוכא על אותו מישור היא תמיכה בסופו של דבר במדינה הציונית.

כוחו של החמאס שוב התחזק. במבצע האחרון "צוק איתן" שהחל ב-8 ביולי 2014 והסתיים בהפסקת אש ב-28 באוגוסט כ-75 אלף חיילי מילואים גויסו אך הממשלה לא העזה להכניס כוחות קרקע מאסיביים לרצועה. מספר חודשים לאחר המלחמה מסרו חיילים עדויות על המבצע הרצחני: "כ-70 חיילים בשירות הסדיר, בקבע ובמילואים בדרגות שונות מסרו עדות לארגון זכויות האדם "שוברים שתיקה" בנוגע לפעילות כוחות צה"ל במהלך המבצע. מהעדויות עולות טענות קשות, בין היתר על מדיניות הפתיחה באש וההרס בזירות הלחימה. "מנייתוח העדויות עולה תמונה מדאיגה של שינוי דרסטי בנורמות הלחימה של צה"ל", נמסר מ"שוברים שתיקה", "במסגרת שינוי זה, ערכים כמו 'טוהר הנשק' ו'חיי אדם' איבדו מערכם "יורים ארטילריה לפני הגעת הכוחות, מיידעים את התושבים, זורקים כרוזים ומי שבורח, בורח – ואז יורים", סיפר העד הבכיר בדוח שפורסם הלילה (שני), רב-סרן בחיל רגלים שלחם בצפון הרצועה. "אני מדבר על הפעלת אש די מסיבית. חיל האוויר יודע להוריד בית מתוך שכונת בתים, אבל זה לא אומר שכל הבתים מסביב לא נפגעים. הבתים האלה נפגעים עוד פעם ועוד פעם ועוד פעם, אז הם נופלים [iii]."

הישראלים מתקשים להבין מדוע זה למרות ההרס הנורא בעזה ובלבנון, העזתיים רואים בישראל את האויב ולא את חמאס, או מדוע הלבנונים רואים בישראל את האויב ולא את חיזבאללה. הם שואלים את עצמם: "מדוע לאחר כל מה שעוללנו להם הם עדיין לא בעדנו"? אכן אגוז קשה לפיצוח – כשהכוונה דווקא לישראלים.

איראן

משטר האייתולות כונן ב-1979 משום שהשמאל האיראני "הטודה" וארגון הגרילה השמאלי תמכו פוליטית בחומיני במקום להנהיג מהפכה סוציאליסטית וזאת למרות שהמונים התארגנו במועצות. כיום לאחר שנים של בידוד מהמערב איראן הופכת למעצמה אזורית. ארה"ב מבקשת להשתמש באיראן כשוטר המקומי עבור הסדר האימפריאליסטי. איראן יכולה לעשות מה שישראל אינה מסוגלת לעשות. היא מעורבת בלבנון, עיראק סוריה ותימן; יש לה כוחות מקומיים שעמם היא בברית כמו משטר אסד, חיזבאללה והחות'ים המורדים בתימן. ישראל לכל היותר מסוגלת להפצצות ספוראדיות בסוריה. הנושא הממשי של המשא והמתן בין ארה"ב ואיראן הוא על תפקידה של איראן כגורם מייצב באזור למען סדר אימפריאליסטי תמורת הסרת הסנקציות. משא ומתן זה מעיד כי חשיבותה של ישראל הולכת ויורדת משום שאינה מסוגלת למלא את התפקיד הצבאי שייעדו לה. למפלגות הציוניות אין אפשרות לשנות הליך זה. יש הבדל בניסוחים של המפלגות הציוניות אך לא במהות. המגלומניה הפוליטית המאפשרת לכל המפלגות הציוניות להאמין כי ביכולתן לכפות על ארה"ב לשנות את מדיניותה ביחס לאיראן היא חלק מהמשבר של מדינת ישראל. עוד מוקדם מדי מכדי לדעת האם אכן איראן תהפוך בפועל לשוטר האמריקאי באזור, אולם הברית בין ישראל, סעודיה, ירדן ומצרים אינה אלטרנטיבה לאיראן בעיני הבית הלבן.

ב-12 לאפריל השנה פרסם המחנה הציוני את עמדתו ביחס לאיראן. הוא העלה דרישה לשינוי היחסים הביטחוניים בין ישראל לארה"ב לאור השינוי האסטרטגי באזור. הגברה של הברית הצבאית והמודיעינית. משפט המפתח בהקשר הזה, מצוי לקראת סוף הטקסט: "מתן לגיטימציה מראש לכל פעולה שישראל תיאלץ לנקוט בה לצורך שמירה על בטחונה במצב שנוצר". האופוזיציה הראשית בישראל מבקשת, בהסדרים הסופיים בין ישראל לארה"ב זכות להכרה אמריקאית במכות-מנע. הם דורשים לא רק שישראל תוכל לתת מכות מנע, אלא שהאמריקאים יתנו כוח מלא מראש למכות מנע. אף אחד בווינגטון לא יחתום על הבנה כזו עם ישראל. המחנה הציוני מעניק גיבוי לנתניהו בכל הנוגע ליעד של מניעת נשק גרעיני מאיראן וקורא לתיקונים לקראת ההגעה על ידי הוספת סעיף שיאסור על איראן להגיע לנשק גרעיני באופן מוחלט. הסרת הסנקציות בהדרגה בלבד ונטרול וחיסול מלאי האוראניום המועשר של איראן עד ל-300 ק"ג, כולל כל העשרה עתידית.

גם בנושא זה אפוא אין למה שמכונה "השמאל המתון" עמדה שונה מהליכוד. גם זה לא מפתיע משום שהמחנה הציוני הוא מפלגה בורגנית ציונית. עמדתה של מר"צ ביחס לאיראן היא כי יש למצות קודם כל את החלופה למלחמה עם איראן שכן תמיד יהיה זמן לתקוף אותה: "יו"ר מרצ תומכת בניסיונות ארה"ב לקדם פתרון דיפלומטי לתוכנית הגרעין האיראנית. אם יש דרך כלשהי למנוע מאיראן להתגרען בלי עוד מלחמה יש לנו חובה מוסרית למצות אותה, בוודאי כשהמו"מ מתנהל כשהסנקציות עוד בתוקף. אני לא מתרגשת מהאיומים של מלומדינו הפרשנים הצבאיים על חלון ההזדמנויות הנסגר לתקיפה. אלה אותם פרשנים שאיימו בשנה שעברה שהנה הנה ההזדמנות האחרונה חולפת לה, ואמרו את אותו הדבר גם לפני שנתיים וגם לפני שלוש וארבע וחמש. ופצצה איראנית עוד אין, אז כנראה שיש עוד זמן לנסות פתרונות אחרים", טוענת גלאון [iv].

פלסטיין

ומה ביחס לירושלים, ההתנחלויות, והפליטים שגורשו ב-8-1947? יו"ר המחנה הציוני אמר ב-18.5.2014 בנאומו בכנסת כי "ירושלים לעולם לא תחצה שנית". מנהיג המחנה הציוני הוסיף: "עוד שנתיים יובל שנים לאיחוד העיר, ואין באמת איחוד. קל מאוד להכריז ולהישבע 'ירושלים המאוחדת השלמה בירת ישראל לנצח נצחים', אבל לעשותה באמת כזאת הלכה למעשה – אין די בהכרזות. המציאות בשטח היא של אחדות מדומה, רחוקה מאוד מההכרזות [v]."

במהלך מחאת קיץ 2011, העניקה שלי יחימוביץ', אז ראש מפלגת העבודה, ראיון למוסף "הארץ" בו אמרה לגידי וייץ שהיא בעד חלוקת הארץ, כולל פשרה בירושלים, נגד זכות השיבה ובעד השארת גושי ההתנחלויות. עם זאת הזכירה שההתנחלויות החלו בימי מפלגת העבודה, הוסיפה שאי אפשר להכחיש את חשיבות חברון למורשת הלאומית, והסבירה שהשיח המדיני מציע גוונים רבים יותר מאשר שחור ולבן, מדכאים ומדוכאים.

במהלך מסע הבחירות השנה אמר יצחק הרצוג ב-3.3. "אני אומר היום באופן ברור: בכל סיטואציה ובכל הסדר, יישאר גוש עציון חלק בלתי נפרד ממדינת ישראל. אבל כדי להבטיח את הביטחון ולשמור על הגושים הגדולים, צריך לשנות כיוון ולקחת אחריות לגורלנו. צריך להפסיק עם החידלון המדיני ולהתחיל ליזום [vi]."

עמדת יו"ר מר"צ זהבה גלאון הנה קווי 1967 עם תיקוני גבול וחילופי שטחים מוסכמים ביחס 1:1, חלוקת ירושלים לשתי בירות ופתרון בעיית הפליטים הפלסטינים בשטחי המדינה הפלסטינית.

מה פרוש חילופי שטחים, האם לא סילוק הערבים תושבי מדינת ישראל על השטחים שבהם הם יושבים?

ההתנגדות לזכות השיבה אינו יותר מאשליה מסוכנת, הפליטים יחזרו זה עניין של זמן בלבד. אולם כמו בנושאים המהותיים האחרים כל המפלגות הציוניות מתנגדות לשיבת הפליטים, משום

שהן תומכות במדינת גזע (תחת כסות אתנו-דתית) עם רוב יהודי כפוי. כך שלמעשה יש התומכות במשטר אפרטהייד בכל הארץ ויש התומכות במשטר אפרטהייד ברוב חלקי הארץ.

גם אם באופן היפותטי ניתן היה להקים מדינה פלסטינית בשטחים שישראל כבשה ב-67, כיצד היא תקום ללא ירושלים ועם גושי התנחלות המבטרים את הגדה המערבית?! ההבדל המהותי בין "השמאל" הציוני לבין הימין הציוני שהשמאל מוכן לאכול חומס עם אבו מאזן, אולם מדינה פלסטינית עצמאית רק בחלומות הוורדים של תומכי מר"צ ומצביעי חד"ש שערקו בבחירות למפלגות הציוניות כאשר קמה הרשימה המשותפת.

ערבים ויהודים יכולים לחיות בארץ זו, כפי שחיו יותר מאלף שנים, אולם על בסיס מדינה בעלת אופי שונה לחלוטין, שבין השאר תכבד את זכות השיבה של הפליטים גם אם המשמעות היא שהיהודים יהוו מיעוט בארץ זו. במסגרת הסדר האימפריאליסטי הנרקב אין כל פתרון וישראל אינה רק מדכאת את הפלסטינים, אלא מהווה מלכודת מוות ליהודים. יתר על כן, עד שיהודים לא יבינו שכדי למצוא פתרון עליהם להתנתק מהציונות הם לא יוכלו להיאבק לא למען פתרון פוליטי ולא חברתי-כלכלי, הם רק ימשיכו להיות בשר תותחים למען הטייקונים המקומיים והעולמיים. אולם אם בעבר הם האמינו כי ישראל היא אהובת המערב, הרי עתה הם חיים בתוך משבר שהולך ומעמיק והבידוד של ישראל מעמיק עמו. הם יכולים עדיין להאמין כי כל זה נובע מאנטישמיות, ההולכת וגדלה בעקבות מדיניות הפנים והחוץ של ישראל, אך בפועל הציונות היא אידיאולוגיה אנטישמית והידידים היחידים שנותרו לה הם לא במקרה האנטישמים הקיצוניים ביותר – מהסוג שאוהב את ישראל ושונא את היהודים.

למען פלסטין חופשית ואדומה!

יוסי שוורץ

הליגה הסוציאליסטית האינטרנציונליסטית (לס"א)

מדינת ישראל (פלסטין הכבושה)

[i] אריק בנדר זהבה גלאון: "צוק איתן – כישלון אסטרטגי, מעריב 26/08/2014

[ii] עוזי עמרם לא עוד הרוגים הפגנה בתל אביב נגד המבצע פזורה בגלל חידוש הירי מעזה חדשות 26/07/142

[iii] שבת בנדט כולם היו באטרף, שכונות נמחקו": עדויות לוחמי "צוק איתן", וואלה 4.5.2015

[iv] חזקי עזרא, "כמו נתניהו, גם אני לא מאמינה לרוחאני", 28/09/13 ערוץ 7

[v] YNET מבזקים.. 18 5.2014

[vi] יונתן ליס, הרצוג" גוש עציון יישאר חלק בלתי נפרד ממדינת ישראל בכל הסדר" הארץ 3.3.2015